

ת"פ 15498/09/14 - מדינת ישראל נגד ר ח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15498-09-14 מדינת ישראל נ' ח (עציר)

בפני	כב' השופטת שרון לארי-בבלי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ר ח (עציר)

החלטה

בפניי בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

כתב האישום כולל שלושה אישומים. הראשון, מייחס למשיב עבירות של תקיפה סתם של המתלוננת, היא רעייתו, עבירה על סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין); עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ועבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

האישומים השני והשלישי מייחסים למשיב עבירות של תקיפה סתם כנגד בן זוג לפי סעיף 382 (ב)(1) לחוק העונשין.

על פי הנטען באישום הראשון, בתאריך 29.8.2014 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, בעת ששהו בביתם שברחוב ... ובעקבות ויכוח בין המשיב למתלוננת, דחף המשיב את המתלוננת ואף שחרר לעברה את כלבו מסוג רועה אסייתי. בהמשך משך בשערות ראשה וטלטל אותה.

למחרת, בתאריך 30.8.2014 בשעה 9:30 או בסמוך לכך, צעק המשיב, קילל את המתלוננת ואיים עליה באומרו **"אני ארצח אותך בת זונה, את עם התינוק, ארצח כל מישהו שיתקרב מהמשפחה שלך"**. בנוסף, בשעה שהחזיקה את בנם התינוק שיחרר המשיב את הכלב לעברה. המתלוננת ניסתה להזעיק עזרה באמצעות הטלפון הנייד, אולם המשיב חטף מידה את הטלפון, שבר אותו וקרע את הכיסוי שעליו. בנוסף אמר לה **"גם בתינוק הזה אני אבעט"** וירק לכיוונה.

בעלי הבית והשכנים של בני הזוג שמעו את הצעקות הבוקעות מדירתם והזעיקו את אביה של המתלוננת, מר ג ש. משהגיע מר ש לדירה איים עליו המשיב באומרו **"אם תתקרב אני אשחרר את הכלב עליך שיתקוף אותך"**.

במעשיו האמורים תקף המשיב את המתלוננת שלא כדין, איים עליה ועל אביה בפגיעה שלא כדין בגופם בכוונה להקניטם או להפחידם והרס נכס השייך למתלוננת או פגע בו במזיד.

על פי הנטען באישום השני, כארבעה חודשים לפני האירוע המתואר באישום הראשון תקף המשיב את המתלוננת שלא כדין בבית הוריה בשכונת הר חומה בירושלים. באותן נסיבות דחף את המתלוננת ועיקם את ידה.

על פי הנטען באישום השלישי, כשנה לפני האירוע המתואר באישום הראשון תקף המשיב את המתלוננת שלא כדין בביתם בשכונת באותן נסיבות דחף אותה ומשך בשערות ראשה.

תמצית טיעוני הצדדים

ב"כ המשיב הודה בקיומן של ראיות לכאורה באישום הראשון וטען למידת עוצמתן של ראיות אלה. לדבריו, ישנם סימני שאלה העולים מהתנהלותה של המתלוננת לאחר הגשת התלונה ומחייבים קביעה כי הראיות אינן בעצמה גבוהה. בעת שהמשיב התלונן על תקיפה מצד המתלוננת, הבחין גובה ההודעה בסימני חבלה אצל המשיב. המתלוננת הודתה בחקירתה ששרטה ודחפה אותו במהלך האירוע. בנוסף, השוטר אבירם ביטון שחקר את המשיב ביחס לתלונת המתלוננת, רשם מזכר ולפיו היא השתוללה, צעקה וקיללה בתחנת המשטרה. בנוסף ניגשה המתלוננת למשטרה על מנת לבטל את תלונתה.

מר ש, אביה של המתלוננת, הוא שוטר המשרת בתחנה החוקרת את האירוע. מר ש ציין כי מטרתו היא להרחיק את בתו המתלוננת מהמשיב ולהביא לגירושיהם.

באשר לאישומים השני והשלישי, טען ב"כ המשיב כי המשיב לא נחקר על האירועים הנטענים בהם ולא יעלה על הדעת כי יוגש נגדו כתב אישום מבלי שנשמעה גרסתו.

למשיב יש אמנם עבר פלילי, אולם הרשעתו האחרונה משנת 2007 בעבירות שאינן רלבנטיות לתיק זה. בהליכים נוספים שעומדים ותלויים נגדו, עומדת למשיב חזקת החפות.

ב"כ המבקשת טען מנגד, כי עצמת הראיות לכאורה באישום הראשון דווקא מתחזקת וזאת בין היתר מהטעם שהמתלוננת הודתה בהודעתה ששרטה ודחפה את המשיב תוך כדי ניסיון ההתגוננות. בנוסף, אין מדובר רק בעדות המתלוננת ואביה אלא גם בעדותם של השכנים התומכים בגרסתה.

במ"ת מחוזי (מרכז) 26377-01-11 **מדינת ישראל נ' רובין**, הורה בית המשפט על מעצרו של המשיב על לתום ההליכים נגדו, למרות שלא נחקר על עבירת האיומים שיוחסה לו ולמעשה ניתן להוכיח קיומן של ראיות לכאורה גם ללא חקירה זו. ביחס לאישום השני, קיים חיזוק לתלונת המתלוננת על ידי עדות אביה שמזכיר את האירוע הנטען. אכן האישום השלישי מבוסס על עדות המתלוננת לבדה, אולם מכח שילוב האירועים יחד ניתן לקבוע כי ישנן ראיות לכאורה גם לגבי אישום זה.

למשיב יש עבר פלילי. העבירה האחרונה עליה הורשע משנת 2010, אולם למשיב תיקים פתוחים נוספים ביניהם תיקי אלימות.

נוכח כפירת המשיב בראיות לכאורה באישומים השני והשלישי וטענותיו באשר לעצמת הראיות באישום הראשון, נטלתי את חומר החקירה לכתיבה ולהלן החלטתי.

בחינת חומר הראיות

אין מחלוקת כי קיימות ראיות לכאורה ביחס לאישום הראשון. ב"כ המשיב טען באשר לעוצמתן של ראיות אלה, אולם לא מצאתי ממש בטענתו. המתלוננת מיוזמתה סיפרה בהודעתה כי שרטה את המשיב בצווארו כהגנה עצמית לאחר

שדחף אותה ושיסה בה את כלבו בעודה מחזיקה את בנם התינוק (מ/4, שורות 6-8, 16-17; הודעת המתלוננת מיום 2.9.2014, שורות 22-23, 41). הודאתה כאמור אינה פוגעת בעצמת הראיות לכאורה. זו קביעתי גם ביחס לעובדה שצעקה וקיללה את המשיב במשטרה עת הבחינה בו כשהגיעה להגיש תלונתה, שכן הדעת נותנת כי הייתה נסערת נוכח התנהגות המשיב כלפיה (מזכר מיום 30.8.2014). לא מצאתי עוד כי ביטול התלונה על ידי המתלוננת מכרסם בעצמת הראיות לכאורה וביתר שאת כאשר עמדה על כך שהדברים שמסרה היו אמת לאמיתה, אך פעלה כאמור משום משדובר באבי בנה (הודעה מיום 4.9.2014, שורות 3-8). לא ברור אם אביה של המתלוננת משרת באותה תחנה שחקרה את האירוע או לא, אולם יש לזכור כי הוא אינו העד היחיד לאירוע. השכנים, שהם עדים ניטראליים, העידו על התנהגותו האלימה והתוקפנית של המשיב, עד כי הגב' ה נאלצה להזעיק את אבי המתלוננת מחשש לשלומה (הודעת הגב' ה, שורות 6-13, 15-16, 20, 22-29, 35-38, 41-42, 45-46, 48-49, 65-66; הודעת מר ה, שורות 18-21, 23, 32-33, 40). נוכח כל האמור, לא מצאתי כי יש בדברים להפחית מעצמת הראיות לכאורה.

האישום השני מבוסס על הודעת המתלוננת מיום 30.8.2014 (מ/4). לדבריה בעת שהיו בבית הוריה, דחף אותה המשיב ועיקם את ידה. אביה של המתלוננת, מר ש תמך בגרסתה עת התייחס בהודעתו מיום 30.8.2014 (מ/5) לאירוע שהתרחש במועד הנטען באישום זה, שבו שמע את המשיב מקלל את המתלוננת, צועק ומאיים עליה. מר ש לא ציין אמנם כי המשיב תקף את בתו, אולם בעצם קיומו של האירוע כאמור יש לחזק את גרסת המתלוננת.

גם האישום השלישי מבוסס על הודעת המתלוננת (מ/4). על פי הנטען דחף המשיב את המתלוננת ומשך בשערותיה בעת שהיו בביתם וזאת כשנה לפני האירוע נושא האישום הראשון. נראה כי לא היו עדים לאירוע זה, אולם יש לציין כי בהודעתו מסר אבי המתלוננת כי היא סיפרה לו שתקף אותה פעם או פעמיים בעבר (מ/5, שורות 23-24) ויש בכך לתמוך בגרסתה.

בניגוד לטענת ב"כ המשיב, המשיב נשאל בהודעתו מיום 30.8.2014 (מ/6) על אירועי תקיפה של המתלוננת, שקדמו לאירוע נושא האישום הראשון. וכך בהודעתו:

"ש. אשתך טוענת שאתה תקפת אותה בעבר מספר פעמים פעם במושב ספיר ופנצ'רת לה הגלגלים, ולפני ארבעה חודשים אז גרתם בגילה אתה תקפת אותה מה אומר על כך?

ת. שוב פעם אני אומר שזה שקר, אני מעולם לא תקפתי אשתי, ומעולם לא חשבתי לתקוף אשתי היא רוצה כנראה לנפח הסיפור משום מה, היא ממשיכה מסכת העלילות כלפי בגלל שהיא כועסת עלי..." (מ/6, שורות 17-20).

מהדברים עולה כי המשיב נחקר ביחס לאירועי תקיפה בעבר, אמנם במסגרת חקירתו בנוגע לאישום הראשון ולא בחקירה נפרדת, אולם מסר גרסתו ביחס לתקיפת המתלוננת בעבר ולפיה לא היו דברים מעולם.

לסיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר הראיות, מצאתי כי יש ראיות לכאורה בעצמה מספקת למעשים המיוחסים למשיב.

מזכירות תעביר ההחלטה לצדדים ולשב"ס.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ד, 11 ספטמבר 2014, בהעדר

עמוד 3

הצדדים.